

කලර්ස්

අඩ නින්දෙන් පිබිදුණු මා අදුරේම කොට්ටය යට තිබෙන ජංගම දුරකථනය අතට ගැනීමට සිතුවේ තවමත් එලාමය නාද නොවූ බැවිනි. තවමත් පාන්දර තුන පසුවී විනාඩි එකොළහක් පමණක් ගෙවී ගොස් තිබුණි. අවදි වීමට පැය දෙකකට ආසන්න කාලයක් තිබූ බැවින් ඇදෙහි අනෙක් අතට පෙරළී නැවත නිදා ගැනීමට සැරසුණු මා හට ජනෙල් කවුලු අතරින් වැටෙන මන්දගාමී, අගාධ අදුරු ආලෝකය අතරින් දක්නට ලැබුණේ පෙර දින රාත්‍රියේ මා විසින් කියැවූ කලර්ස් සඟරාවයි. මාසික සඟරාවක් ලෙස නිකුත් වන එය මා මිලදී ගනු ලබන්නේ විවිධාකාර ගවුම් මෝස්තර බලා ගැනීම සඳහායි. ඒ, මා ගවුම් ඇඳීමට වඩාත් ප්‍රිය කළ බැවිනි. නමුත් එහි තිබෙන බොහොමයක් ගවුම් විලාසිතා සාමාන්‍ය ජීවිතයේ පරිහරණය සඳහා සුදුසු නොවේ.

‘නිරූපන ක්ෂේත්‍රයේ ප්‍රවීණයෙක් වන්න ඔබටත් දැන් අවස්ථාවක්.....’

ගැලවීමට ඔන්න මෙන්න තියෙන දම් පැහැති රෙදි කඩකින් තම ශරීරය වසාගෙන සිටින අවුරුදු තිහක පමණ කාන්තාවකගේ සරාභී රූපයකින් කලර්ස් සඟරාවේ මුල් පිටුව සැරසී තිබුණි. ඒ දෙස බොහෝ වේලා බලා සිටීමෙන් අනතුරුව මම නැවතත් නින්දට පිවිසුනෙමි. පෙර දින රාත්‍රියේ බොහෝ වේලාවක් අවදියෙන් සිටි නිසාදෝ නින්ද මා ඉක්මනින් ගිල ගත්තේය.

ට්‍රීරිං.... ට්‍රීරිං.... ට්‍රීරිං....

නිවස දෙදරමින් නොනවත්වාම ඇසෙන ට්‍රීරිං.... ට්‍රීරිං.... ට්‍රීරිං....හඬ නිසාම මම ඇඳෙන් බැස කඩිමුඩියේ සාලය වෙත ගමන් කළේ මොන බහිරවයෙක් මෙතරම් උදෑසන පැමිණියේද යන්න සිතමිනි. මෙතරම් හඬින් නිවෙස් සිනුව නාද වන විටත් මවගේ සේයාවක්වත් නැත්තේ මන්දැයි සිතමින් මම දඩස් ගා දොර විවර කළෙමි.

“හායි... ගුඩ් මෝර්නිංග්... මම ජෙරමි.... ජෙරමි කොඩිතුවක්කු. මම වර්ක් කරන්නෙ කලර්ස් ඇකඩමි එකේ...”

කලු පැහැති අවි කන්තාඩියකින් සැරසුන, පැහැපත් සහ කඩවසම් පෙනුමක් ඇති, ප්‍රථම බැල්මෙන්ම කාය වර්ධනය ප්‍රගුණ කර ඇතැයි සිතිය හැකි පුද්ගලයෙකු මා ඉදිරියේ පෙනී සිටියේය. ඇඟටම ඇලුණු කලු පැහැ හරස් ඉරි හා පසුබිම තද රතු වර්ණයෙන් හැඩවූ කම්සයක් සහා නිල් පැහැති ඩෙනිම් කලිසමක් ඔහු ඇඳගෙන සිටියේය. ඔහුගේ වම් කලිසම් සාක්කුවේ නවීන පන්තයේ යැයි සිතිය හැකි ජංගම දුරකථනයක ඝනකම් ත්‍රිමාන දාර පිටතට මතු වී තිබිණි. උදෑසනින් පැමිණි මේ නාදුනන තරුණයා දෙස විස්මිත දැසින් මා බලා සිටියේ කලර්ස් යන නම මා හට

ඉතා හුරු පුරුදු නමක් බැවිනි. අවි කන්තාඩිය එක් අතකින් ගලවා තම කම්පයේ එය රඳවා ගනිමින් ඔහු නැවතත් කථාව දිගටම කරගෙන ගියේය.

“ඔයා ඊයේ අපේ කලර්ස් මැගසින් එක ගන්නවා මම අහම්බෙන් දැක්කා.ඒ වෙලේ හිතුවා ඔයන් එක්ක ටිකක් කතා කරන්න.”

ඊයේ හවස වැඩ නිම වී ගෙදර එන අතරතුර මා මිලදී ගත් කලර්ස් සඟරාව එකෙනෙහිම මට සිහි වුනෙමි.

“අහා!...කතා කරන්න කිව්වෙ?...” ප්‍රශ්නාර්ථකාරී මනසකින් යුතුව මම විමසුවෙමි.

“කතා කරන්න කිව්වෙ...මේකයි. මං කැමතියි ඔයා අපේ ඇකඩමි එකත් එක්ක ජොයින් වෙනවනම්. මං ඔයාව දැක්ක ගමන් හිතුවා ඔයා මේකට මැව් වෙයි කියලා. ඔයාට දැන් මාත් එක්ක එන්න පුලුවන් නම් ඒක ඔයාට ලොකු ඔපර්චුනිටි එකක් වෙයි.”

ඔහු දක්ෂ කලීකයෙක් යැයි මට සිතූනි. ඔහුගේ පැහැදිලි කටහඬ, මිත්‍රශීලී කථා විලාසය මා වගේ කළේය. සිහියක් නොමැතිව කාමරයට වැදුනු මම අල්මාරිය පෙරළා සුදුසු අඳුමක් සොයමින් සිතූයේ මෙය මට ලැබුනු අනගි අවස්ථාවක් බවයි.

‘දෙන දෙයියෝ ගෙට ගෙනැවිත් දෙනවා කියන්නෙ නිකං ද?’

ඔහු සමග මෝටර් රථයෙන් යන අතරතුර ඔහුගේ බිස්නස් කාඩ්පත මා අත තැබුවේය. මා එය හොඳින් කියවා බලන අතරවාරයේ එක්වරම සිහි වූයේ මව පිළිබඳවයි. ඇයට මේ ගැන දැන්වුවහොත් ඇයගේ මුවින් පිටවන ප්‍රකාශයන් ගැන මම දනිමි.

“අදුරන් නැති වූන් එක්ක ඔහොම යන සිරිතක් තියෙනවද? කොහෙ එක්කන් යයිද කියලා කවුද දන්නෙ.. එන්න කිව්ව පලියට ගාල කඩා ගන්න මී හරකා වගේ ඔහොම යනවද?... ගැනු ලමයෙක් වුනාම පරිස්සම් වෙන්න ඕනෙ කියලා තෙරුම් ගන්න මොළයක් නැද්ද?. අන්නිමට අමාරුවෙ වැටුනම තේරෙයි.. දැන්මම ගෙදර එනවා තාත්තට කියන්න කළින්..”

ඇයට මේ පිළිබඳව පසුව දැන්විය හැකියි. මා ප්‍රසිද්ධියට පත් වූ විට ඔවුන්ද ආඩම්බර වනු නිසැකයි. ඒ පිළිබඳව ඔවුන් මුලදී බැන වැදුනත් පසුව එය සමථයකට පත් වන බව මම දනිමි.

මෝටර් රථය ඇකඩමිය වෙත ළඟා වන විට කලර්ස් නමින් විශාල බැනරයක් එල්ලා තිබිණි. එම අකුරු හය මගේ දෑස් අන්ධ කරවන හැඟීමක් මා වෙළා ගත්තේය. සැබවින්ම කලර්ස් ඇකඩමිය මගේ ජීවිතයේ හැරවුම් ලක්ෂ්‍යය වනවාට කිසිම සැකයක් නැත. මා එයට ඇතුලු වූ පසු මා හට දැක ගැනීමට හැකි වූයේ

නිරූපන ක්ෂේත්‍රයේ නියැලෙන දහසකුත් තරුණියන් ඇවිස්සුනු කඩි ගලකින් පිටතට පැමිණෙන කඩි රැනක් සේ මේකප් තට්ටු තවරමින් එහා මෙහා ගමන් කරන අයුරුයි. නමුත් පැවසීමට තරම් අලංකාරයක් නම් ඔවුන් තුළ මම නොදුටුවෙමි. විවිධාකාර විකාරරූපී අයුම් ආයින්තම් ඔවුන්ගේ ශරීර ගිලගනිමින් සිටියි. පමණට වඩා කළබලකාරී පෙනුමක් ඔවුන් තුළින් ඉස්මතු විය. එකිනෙකා පරයා යමින් ඔවුන් තම තමන්ගේ කාර්යයන් වල නිරත වන අන්දම මට දැකගත හැකි විය. ඔවුන්ගේ කෙනිහිලිකාරී හඬවල් මගේ සවන තුළ දෝංකාර දෙන්නට විය.

ආඩම්බරකාරී මුහුණු එහා මෙහා ගමන් කරන අතරවාරයේ මා දුටුවේ ජෙරම් තරුණියන් කිහිපදෙනෙකු සමග කතා බහ කරමින් සිටින ආකාරයයි. ඔහුගේ මායාමය කථිකත්වය සහ කඩවසම් ශරීරය තරුණියන් රැසකගේ අත්දැකීම් කියාපායි.

මා සෙමින් සෙමින් ඔවුන්ගේ ග්‍රහණයට නතු වීමේ උත්සහයක නිරත වෙමින් සිටියේය. පෞද්ගලික ආයතනයක රැකියාවක නිරත වන මා හට මෙය දාහකින් වටිනා සම්පතක් බව මම දැන සිටියෙමි. මසකට ලබාගන්නා තිස් දාහක පඩියට වඩා මට කෙතරම් මුදල් ප්‍රමාණයක් ඉපයීමට හැකිද? නිරූපිකාවක් ලෙස මගේ නව ජීවිතය තුළින් දීර්ඝ ගමනක අඩිතාලම මට ලබා ගත හැකියි. ඔව්.. එසේ නම් මෙය මට ලැබුනු අනගි අවස්ථාවක් නොවේද?.

විවිධාකාර සිතුවිලි වලින් මගේ මනස වැසී යමින් තිබියදී තද රතු තොල් ආලේපනයක් තවරාගත්, අහිකුන්ටික එල්ලෙන කරාබු යුගලක් පැළඳ ගත් තරුණියක් මා දෙසට පැමිණියාය.

“අලුතෙන් ද? මේක ගන්න.” යනුවෙන් තොල් ආලේපනයක් මා දෙසට දිගු කළේය.

ඇයගේ මුවින් විහිදෙන සමච්චල් සහගත සිනහව ක්ෂණිකව මා ලැජ්ජාවට පත් කළේය.

“මෙතන හිටගෙන මොනාද කරන්නේ?” ඇය මගෙන් ප්‍රශ්න කළාය.

ඊට කුමන ආකාරයේ පිළිතුරක් දිය යුතුද යන්න ගැන මට අදහසක් නොතිබුනේය. ඒ කෙසේ වෙතත් ඇයට පෙරළා පිළිතුරු දීමට ද මට එතරම් ඕනෑකමක් නොවීය.

සැබැවින්ම මා මෙතන හිටගෙන කුමකු කරන්නේ ද? වහාම මා මාගේ ස්ථානය සාදා ගත යුතු නොවේද? මා සිටිය යුතු සැබෑ ස්ථානය මා විසින්ම නිර්මාණය කර ගත යුතුය. මාගේ ඉරණම ලියැවී තිබෙන්නේ නිරූපන ක්ෂේත්‍රයට පිවිසීමට නම් මා එය කරා ගමන් කළ යුතුයි. ජෙරම් මා හට පෙන්වූ මාවත පැහැදිලියි..ආකර්ෂණීයයි.

ඇය මා අනට පත් කළ නොල් ආලේපනය රැගෙන මම කණ්ණාඩියක් අසලට ගියෙමි. දෙනොල් රත් පැහැ ගැල්වෙන තුරුම මම එය නොල් මත ආලේප කර ගත්තෙමි. ඇස් යට කලු කර ගත්තෙමි. මාගේ දිගු වරලස කඩා හැලීමට සැලැස්සුවෙමි. දෙකම්මුල් ද රත් පැහැ කර ගත්තෙමි. කණ්ණාඩිය තුළින් පෙනෙන මගේ රුව දෙස බලා සිටින විට ඡෙරම් මගේ පිටුපසින් සිටිනු මම දුටුවෙමි. ඔහුගේ මායාමය ඇස්, මාගේ හිසේ සිට දෙපතුළ දක්වාම ගමන් කළේය.

“මං තාම ලැස්ති වෙනවා..” නොසන්සුන් වූ මා ඔහුට පැවසුවේය.

“මොඩ්ලින් කියන්නෙ ලැස්ති වෙලා කරන දෙයක් නෙවෙයි. කරලා ලැස්ති වෙන එකක්.” ඔහු එවැන්නක් පැවසුවේ මන්දැයි මම නොදනිමි. මා කුමකට ලැස්ති වනවාද යන්නත් මම නොදනිමි. කෙසේ වෙතත් කණ්ණාඩිය තුළින් දිස්වන මගේ රුව දෙස මා ඉතා ඕනෑකමින් බලා සිටියේය.

සැබැවින්ම මා ඉතා අලංකාර යුවතියක් යන්න මට වැටහුනේ එවිටය. මෙතරම් කල් පෞද්ගලික ආයතනයක රැකියාවක් කරමින් දිවා රූ වෙහෙසමින් මා කුමක් කළේද? ප්‍රධානීන් යටතේ සිටිමින් ඔවුන්ට සේවය කරමින් ගත කළ ඒ ඒකාකාරී ජීවිතයට තැවතීමේ තිත තැබීමට දැන් කාලය උදා වී තිබේ. මගේ ඇති හැකියාවෙන් මා නෙළා ගත යුතු උපරිම අස්වැන්න මා නෙළා ගත යුතුයි. ප්‍රධානීන්ට හැට හතර මායම් පෙන්වමින් ආයතනයේ සේවය කරන ගැටිස්සියන්ගේ සුක්ෂම දෙනෙන් අදින් පසුව මා දෙසට එල්ල වනවාට කිසිදු සැකයක් නැත. ඔවුන් ඊර්ෂියාවෙන් පුපුරමින් මා දෙස බලන අන්දම මට මැවී පෙනෙයි.

සම්පූර්ණ වශයෙන්ම සුදානම් වී ඇති සුකුරුවටත් තරුණියන් එකින් එකා වේදිකාව මතට ඇදී යයි. විවිධාකාර ඇඳුම් මෝස්තර පිරිවරාගෙන තම ශරීරයේ සමබරතාවය රැකෙන අයුරින් ඔවුන් වේදිකාව මත එහා මෙහා ගමන් කරයි. ඔවුන් දෙස මාගේ විශ්මිත දැස් එල්ල කරමින් මාගේ වාරය එනතුරු බලා සිටීමට මට සිදු විය.

සියල්ලන්ම ගිය පසු මගේ වාරය එළඹී ඇති බව මා ඉවෙන් මෙන් දැනගනිමි.

“ඔයාට මොඩ්ලින් වලින් ගොඩක් දුර යන්න පුලුවන්.ඒ වගේම තමයි අනිත් පැත්තත්. හිතත් නැති විදියට හම්බකරන්න පුලුවන්.”

ඡෙරම් පැවසූ එම වදන් මාගේ මනස තුළ දෝංකාර දෙන්නට විය. ඇත්තටම පැදි ඇති ධන නිධානය ගැන මම සිතන්නට වීමි. වාසනාව විසින් මාව සීමාව ඉක්මවා ගිල ගනිමින් සිටින හැඟීමක් සිත තුළ සක්මන් කරන්නට විය. සැනෙකින් නැගී සිටි මම වාසනාවේ දොරටු අගට යන අශීලාවාර දෙපා සහිතව වේදිකාව දෙසට පිය නැංගෙමි.

වේදිකාව ඉහළින් දෙපසින් සහ ඉදිරියෙන් විහිදෙන දහසකුත් විදුලි බුබුළු
ආලෝකය ගල් වී ඇති මගේ සෙලයන් ටිකෙන් ටික පන පොවන විලාසයක්
ශරීරය අභ්‍යන්තරයෙන්ම පැන නගිමින් තිබුණි. අඩියෙන් අඩිය වේදිකාව මත මා
ගමන් කරමින් සිටියේය. මා දෙස යොමු වී තිබෙන ආඩම්බරකාරී උදහස්කාරී
චෝදනාකාරී සේම ප්‍රීතිමත් උත්කර්ෂවත් උද්යෝගිමත් දෑස් වලින් මා මාන්‍යයට
පත් වී ඇත. දෙනෝ දාහක් කැමරා කාච තුළ මාගේ ප්‍රතිමුර්තිමත් චරිතය
මිරිඳුවක් සේ කැමරාගත වී ඇත. නිසැක වශයෙන්ම හෙට දිනයේදී කලර්ස්
සඟරාවේ මුල් පිටුව සැරසෙන්නේ මාගේ නොමැකෙන රූපරාමුවකින් බව මම
දනිමි. කලර්ස් සඟරාවේ මුල් පිටුව අරක් ගැනීමට හැකි වනවා යන්නෙහි සැබෑ
අරුත නම් ඉන් පසු මා හට රංගන ශිල්පිනියක් ලෙසින් ද කටයුතු කිරීමට
ආරාධනා ලැබෙන බවයි.

මන්දාකිනියකින් පෑ නිශ්චල තාරකාවක් සේ මම අමන්දානන්දනයට පත් වුනෙමි.
තවත් මොනවද මට අවශ්‍ය වන්නේ? මා දැනටමත් ජයග්‍රහණය කළ අවසන්ය.
තවමත් මා පෞද්ගලික ආයතනයක සේවය කරන සාමාන්‍ය තරුණියක් නොවේ.
මා දැන් තාරකාවක්. නිකංම තාරකාවක් ද නොවේ. බොහෝ පිරිසක් දන්නා
ආකර්ශනීය ජනප්‍රිය තාරකාවක්. ඒ උත්කර්ෂවත් ජයග්‍රාහී හැඟීමෙන් මුසපත් වී
වේදිකාව මත සිටගෙන සිටින මා දෙස යම් කිසි මායාකාරී බැල්මක් එල්ල වී ඇති
බව මම වටහා ගත්තෙමි. එකෙනෙහිම වේදිකාවේ එක් කොනකින් සිටගෙන
සිටින ජෙරමිගේ ඒ තියුණු දෑස් හා මාගේ දෑස් එකිනෙක ගැටී යම් කිසි අරගලයක
නිරත වෙමින් සිටියේය.

ඒත් සමගම අවකාශයේ පාවෙන කාන්තා කටහඬක් ඇසෙන්නට විය.

“අද වැඩට යන්න නැද්ද ලමයෝ?...මං හිතුවෙ ලැස්ති වෙනවා ඇති කියලා. දැන්
කීයද වෙලාව?... ”

මවගේ එම තියුණු කටහඬ මාගේ මොළය දෙබෑ කරමින් ගිය විදුලි පහරක්
වැනිය. උඩ විසි වී දෑස් විවර කරන විට ඔරලෝසුවෙ වෙලාව සනිටුහන් වූයේ
හතට කාලක් ලෙසය. ජංගම දුරකථනයෙහි ක්‍රියාත්මක කළ එලාමයට මොන
හෙන ගෙඩියක් පාත් වූවා ද සිතමින් එය අතට ගැනීමට සැරසෙන විට මා දුටුවේ
පෙර දින රාත්‍රියේ මා විසින් කියවූ කලර්ස් සඟරාවයි.

‘නිරූපන ක්ෂේත්‍රයේ ප්‍රවීණයෙක් වන්න ඔබටත් දැන් අවස්ථාවක්.....’

ගැලවීමට ඔත්ත මෙන්න තියෙන දම් පැහැති රෙදි කඩකින් තම ශරීරය වසාගෙන
සිටි ඒ කාන්තා රූපය තවමත් කලර්ස් සඟරාවේ මුල් පිටුව ඩැහැගෙන සිටියි.
නමුත්ඇය තුළින් කළින් මා දුටු එම සරාගී බව වියැකෙමින් යන හැඟීමක් මා
වෙලා ගනිමින් පැවතියෙමි.

එකෙනෙහිම සිහියට නැගුනේ ජෙරමි ලෙස මා දුටුවේ ආයතනයේ සේවය කරන අංශ භාර ප්‍රදානියා බවයි. මෙතරම් ප්‍රමාද වී වැඩට පැමිණීමට හේතු විමසන විට නිසැකවම ඔහු අද මා හට ඔහුගේ කලර්ස් පෙන්වනවා ඇත.